

KINH NGUYỆT ĐĂNG TAM-MUỘI

QUYỂN 3

Bấy giờ Đức Thế Tôn biết Đồng tử Nguyệt Quang trong lòng thâm nghĩ, nên nói kệ dạy rằng:

–Nếu Bồ-tát tương ứng với một pháp thì đều có thể đạt được công đức tối thắng, mau chóng thành tựu quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Sao gọi là một pháp? Đây Đồng tử! Đó là, nếu Bồ-tát đối với thể tánh của tất cả pháp, mà rõ biết như thật.

Này Đồng tử! Sao gọi là đối với thể tánh tất cả pháp mà rõ biết như thật?

–Nghĩa là tất cả pháp xa lìa danh tự, xa lìa âm thanh, xa lìa ngôn ngữ, xa lìa văn tự, xa lìa sinh diệt, tướng của nhân, tướng của duyên, tướng của phan duyên. Đó gọi là vô tướng, xa lìa nơi tướng, chẳng phải tâm xa lìa nơi tâm mà biết các pháp.

Bấy giờ Đức Thế Tôn liền nói bài kệ:

*Các pháp chỉ nói một
Đó là pháp vô tướng
Là bậc Trí nói ra
Như thật mà rõ biết.
Nếu nói pháp như vậy
Bồ-tát mới rõ biết
Liên được Vô ngại biện
Nói ức Tu-đa-la.
Được Đạo sư gia hộ
Hiện thị nơi thật tế
Không phân biệt giả danh
Không có điều để nói.
Dùng một biết tất cả
Dùng tất cả biết một
Tuy có các ngôn thuyết
Nhưng không khởi kiêu mạn.
Tâm ấy hay biết rõ
Tất cả pháp không tên
Tùy thuận học các tên
Mà diễn thuyết chân thật.
Các âm thanh nghe được
Biết rõ gốc âm thanh
Biết rõ nguồn gốc rồi
Không bị nhiễm âm thanh.
Biết ngăn mé âm thanh
Tướng các pháp cũng vậy
Nếu hay hiểu một pháp
Không còn đi đâu thai.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả pháp không sinh
Rõ biết vô sinh này
Biết sinh nói kẻ sinh
Thì biết được kiếp trước.
Nếu đối với kiếp trước
Biết được tạo nghiệp gì
Nếu thường biết nghiệp tạo
Được quyền thuộc kiên cố.
Nếu nơi pháp không này
Bồ-tát hay biết rõ
Không có gì không biết
Chẳng phải bờ phiền não.
Nơi cõi chẳng phiền não
Phàm phu vọng phân biệt
Cho nên trong ức kiếp
Mãi lưu chuyển sinh tử.
Không thể biết vọng tưởng
Giống như Đại Đạo Sư
Vì không tạo ác nghiệp
Nên không đọa ác đạo.
Vì các phàm phu này
Không thể biết nghĩa này
Mới khởi tâm hủy báng
Pháp diệt khổ như vậy.
Các pháp không thể được
Chẳng không các pháp tướng
Nếu hay biết như vậy
Tưởng ấy cũng không thấy.
Ta biết tưởng như vậy
Phàm phu vọng phân biệt
Nơi pháp là phân biệt
Người trí không mê hoặc.
Đó là cõi bậc Trí
Chẳng phải cảnh giới ngu
Là việc làm Bồ-tát
Là không, không phân biệt.
Đó là Bồ-tát địa
Việc làm của Phật tử
Phật pháp diệu trang nghiêm
Gọi là tịch diệt không.
Tất cả Bồ-tát này
Đoạn tập khí các cõi
Không bị sắc hủy hoại
An trụ nơi Phật tánh.
Tất cả pháp không trụ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vì không có trụ xứ
Nếu ai biết như vậy
Được Bồ-đề không khó.
Tu Thí, Giới, Văn, Nhẫn
Tập gần Thiện tri thức
Nếu ai biết nghiệp này
Mau chứng đạo Bồ-đề.

Người này thường được chư Thiên kính
Càn-thát, Dạ-xoa và Ma-hầu
Rồng, Quỷ, La-sát, Khẩn-na-la
Tất cả thường đến cúng Bồ-tát.
Hằng được chư Phật hết lời khen
Đem lại lợi ích các thế gian
Trí tuệ tương tục, thích tịch diệt
Bồ-tát thắng diệu thương xót thân.
Nếu có Bồ-tát hay biết không
Lợi ích vô lượng ức chúng sinh
Trong chúng nhu hòa, diễn thuyết pháp
Người nghe vui thích nên ái kính.
Trí tuệ rộng lớn càng thêm sáng
Nhờ trí tuệ này hay thấy Phật
Cũng thấy cõi tịnh diệu trang nghiêm
Nghe nhận điều chư Phật thuyết pháp.
Biết tất cả pháp như huyễn hóa
Giống như hư không, tự tánh không
Hay biết thể tánh là không vô
Hành dụng như vậy, không ô nhiễm.
Có người tu hành Bồ-tát hạnh
Ở trong các việc không đấm trước
Biết tất cả pháp như biến hóa
Nhưng với các cõi hiện biến hóa.
Hay vì chư Phật làm Phật sự
Thể tánh huyễn pháp không đến, đi
Tùy nguyện quá khứ được lợi ích
Là người hay an trụ Bồ-đề.
Hằng nhớ ân tất cả Như Lai
Mong nối giống Phật, không đoạn tuyệt
Được thân tịnh diệu và sáng rõ
Được thành tựu ba mươi hai tướng tốt.
Vô lượng thứ lợi ích khác nữa
Hành thắng Bồ-đề sẽ đắc quả
Thành tựu đại lực, không thể động
Oai đức các vua không thể bằng.
Phước đức tròn đủ, rất đoan nghiêm
Phước và công đức, oai quang chiếu

Chư Thiên thấy oai không dám nhìn
Là người trí tuệ hành Phật pháp.
Trụ nơi tâm Bồ-đề kiên cố
Cùng các chúng sinh làm bạn lành
Người ấy không còn các tội tã
Hiển bày đạo Bồ-đề diệu thắng.
Lìa đường ngôn ngữ, không còn dục
Các pháp vắng lặng như hư không
Có người biết được nghiệp như vậy
Thành tựu vô lượng thắng biện tài.
Diễn thuyết trăm ngàn Tu-đa-la
Chỉ bày nghĩa vi tế pháp ấy
Bậc Trí luôn thành vô ngại tuệ
Hay biết thể tánh pháp vi tế.
Thường khéo biết chúng sinh tín tâm
Học tập tất cả âm ngôn ngữ
Vì người chỉ bày lý nhân quả
Hay được việc thắng diệu như trên.
Trì đủ các lực không giảm thiểu
Bậc phạm hạnh vào chúng không sợ
Hằng nhớ gìn giữ không quên mất
Vì luôn khéo rõ biết pháp tánh.
Tai không nghe lời, không ái ngữ
Thường luôn nghe nhận tiếng an vui
Miệng thường tuyên nói lời đẹp lòng
Người đó khéo biết pháp tánh vậy.
Hằng niệm trí tuệ đều thành tựu
Trong lòng thanh tịnh không uế trược
Nói trăm ngàn kinh không ngừng trệ
Hễ có diễn thuyết không hư ngụy.
Phân minh câu chữ rồi tu học
Khéo hiểu ngàn ức các ngữ ngôn
Nghĩa thú, danh từ đều khéo hiểu
Nhờ ngộ pháp tánh, có đức ấy.
Dạ-xoa, La-sát, Thiên, Tu-la
Ca-lâu, Khẩn-na, Ma-hầu-trà
Được tám bộ chúng thường kính yêu
Bởi nhờ ngộ giải pháp tánh vậy.
Chúng thân ác tâm Tỳ-xá-xà
Uống máu, ăn thịt rất độc hại
Có người thọ trì tịch định này
Thì họ thường theo làm hộ vệ.
Nghe lời rộng lớn bậc Trí giả
Trong lòng hoan hỷ, lòng dựng đứng
Với Bồ-đề ấy thường vui kính

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Được phước rộng lớn khó nghĩ bàn.
Phước báo như vậy khó biết được
Trong trăm ngàn kiếp nói không hết
Hộ trì Pháp bảo tạng Thiện Thế
Vô lượng vô biên vô số kể.
Liên đem cúng dường tất cả Phật
Các Thế Tôn quá khứ, vị lai
Cùng với hiện tại khắp mười phương
Vì có thể tuyên thuyết tịch định.
Nếu ai vì ưa thích phước đức
Cúng dường Đấng Thập Lực Đại Bi
Vô lượng vô số ức chư Phật
Thời gian như cát trong biển cả.
Lại có người khác thích phước đức
Nơi thắng nghĩa này trì bài kệ
Vào lúc kiếp tận thời ác thế
Phước đức như vậy rất thù thắng.
Nếu ai có thể nghe bài kệ
Người ấy liền cúng tất cả Phật
Vào đời sau cùng, thời ác thế
Đó là cúng dường trên tất cả.
Người ấy liền được lợi ích lớn
Thọ nhận cung kính của thế gian
Các Thập Lực sinh con tối thắng
Với Ngài mãi mãi đem cúng dường.
Ngài thấy ta ở núi Kỳ-xà
Ta liền được thọ ký Bồ-đề
Ta đã phó chúc Di-lặc Tôn
Phật kia cũng riêng thọ ký rằng:
Người ấy lại làm Phật Di-đà
Vì nói vô lượng thắng lợi ích
Hoặc lại đi đến nước An lạc
Lại muốn thích thấy Phật A-súc.
Vô lượng vô biên trăm ngàn kiếp
Người ấy không đọa các ác đạo
Nơi Bồ-đề này hành thắng hạnh
Thành tựu vô lượng các khoái lạc.
Công đức vô lượng, lợi ích lớn
Nay ta đã tuyên thuyết như vậy
Nếu muốn được công đức như ta
Nên trì kinh này đời sau cùng.*

Này Đồng tử! Vì nghĩa lý ấy cho nên Đại Bồ-tát có thể biết thể tánh các pháp chẳng thể nghĩ bàn như vậy sẽ được công đức lợi lạc như thế, khen ngợi công đức chân thật của Như Lai, không hủy báng Như Lai là lời nói không chân thật. Vì sao? Vì Như Lai đã đắc các pháp là chỗ biết của đời, người này biết như thật đối với pháp ấy, cũng

biết vô lượng công đức của Như Lai, có thể biết như thật về Phật pháp chẳng nghĩ bàn. Vì sao?

Này Đồng tử! Đức Phật có vô lượng, vô biên công đức không thể nghĩ bàn, xa lìa nơi tâm. Chính vì nghĩa này nên những người khác không thể nghĩ bàn, không thể so sánh. Vì sao?

Này Đồng tử! Vì tâm không có tánh, lại không có hình sắc, không thể nhìn thấy.

Này Đồng tử! Thể tánh của tâm như vậy, tức là thể tánh công đức của Phật, thể tánh công đức của Phật như vậy, chính là thể tánh của tất cả các pháp. Chính vì nghĩa ấy, này Đồng tử! Nếu Bồ-tát nói và rõ biết như thật về nghĩa thể tánh của tất cả pháp, đó là Bồ-tát vắng lặng nơi tâm, khéo hiểu ba cõi, xa rời thiện căn, biết rõ như thật, tri kiến như thật, nói như thật, không có nói khác, tùy theo lời nói mà thực hành, không có chấp trước, vượt qua tất cả cảnh giới các phiền não, vượt qua Dục giới, Sắc giới, giải thoát khỏi vô sắc giới, vượt qua cảnh giới của tên gọi, vượt qua cảnh giới âm thanh, khéo rõ biết và xa lìa pháp văn tự, khéo rõ trí phân biệt văn tự, khéo hiểu lìa pháp ngôn ngữ, rõ biết văn tự, giỏi về văn tự, khéo nơi văn tự trí sai biệt, rộng biết trí văn tự, khéo hiểu trí sai biệt tất cả pháp, khéo đối với tất cả pháp rộng lớn bằng trí sai biệt, khéo phân biệt tất cả xứ bằng trí về pháp, cùng tương ứng với Phật pháp chẳng thể nghĩ bàn, Ma vương Ba-tuần và các ma dân, không thể phá hoại.

Khi Đức Phật nói pháp này, có tám ức na-do-tha các trời, người... được pháp Nhẫn tu vô ngại, tất cả đều được chư Phật thọ ký quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác trải qua bốn trăm tám mươi vạn a-tăng-kỳ kiếp chứng được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, các thứ danh hiệu, quốc độ khác nhau, nhưng thọ mạng thì giống nhau. Bấy giờ Đức Thế Tôn nói bài kệ:

*Nếu có các Bồ-tát trí tuệ
Hướng đến đạo Bồ-đề thắng diệu
Các ngôn thuyết giỏi nơi thắng nghĩa
Hay hành thể tánh tất cả pháp.
Miệng thường tuyên thuyết lời chân thật
Khen thật Đức Phật nên diễn nói
Hay biết tất cả pháp chư Phật
Ba cõi tôn kính không còn nghi.
Tất cả các pháp đồng một nghĩa
Nhờ pháp Không nên biết như thật
Chúng không có các tướng dị biệt
Với một nghĩa này đã tu học.
Không tưởng phân biệt, tưởng phân biệt
Tưởng chúng sinh, thọ mạng, ngã, nhân
Tưởng tận và vô tận như vậy
Đoạn các tướng này không còn sót.
Không thấy Như Lai có sắc tướng
Bởi biết các pháp tự tánh không
Cũng không có tướng đẹp tùy hình
Vì đã đoạn tất cả điên đảo.
Tất cả chư Phật khó nghĩ bàn
Xa lìa nơi tâm, thể tịch diệt*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu ai có thể biết như vậy
Mới thấy Vô Thượng Lương Túc Tôn.
Nếu ai hay biết tưởng thần ngã
Trong đó phát sinh thắng trí tuệ
Biết được các pháp như vậy rồi
Liên đắc cái gọi thanh tịnh nhãn.
Người ấy không có các chướng ngại
Đại trí biết rõ đạo xuất ly
Sung mãn, đầy đủ hai loại nhân
Không có tất cả các mong ước.
Với chỗ chân thật, thấy như thật
Không có tất cả lời không thật
Người ấy có đủ các ngôn luận
Tùy thuận tất cả pháp nghi thức.
Người trí vượt ra khỏi Dục giới
Vượt Sắc, Vô sắc, chốn phiền não
Hay lìa nhiễm trước nơi ba cõi
Hành ở thế gian, lợi chúng sinh.
Vượt lên tất cả các danh tự
Và vượt âm thanh thể tánh không
Tuy diễn thuyết pháp đã lâu xa
Đối với ngôn thuyết không nương trú.
Xa lìa các tướng và hý luận
Đoạn trừ diên đảo các ác kiến
Đối với trí tuệ, khéo quyết định
Người ấy dũng mãnh hành như không.
Nếu ma nhiều ức na-do-tha
Vì để loạn ý nói lời rằng:
Ai hay chiếu sáng ma quân này
Không theo ma lực, tự tại nhiếp.
Vứt bỏ tất cả các việc ma
Giới hạnh thanh tịnh, không phiền não
Nếu ai vui sâu với Thiền lạc
Thì có thể biết thế gian Không.
Nếu nói ngũ ấm là thế gian
Đã biết pháp ấy thể không tịch
Đã không có diệt cũng không sinh
Tất cả các pháp như hư không.
Thà phải vứt bỏ thân mạng mình
Trọn không hủy phạm lời Như Lai
Hộ trì nơi giới đến bờ kia
Tùy theo sở nguyện được vãng sinh.
Du hành vô lượng các cõi Phật
Gặp nhiều na-do-tha ức Phật
Trọn không mong ước sinh lên trời

*Xa lìa tất cả ước nguyện vui.
Người ấy không bỏ sự tinh tấn
Trong thời gian ngắn hành pháp hạnh
Ở trong mười phương chỗ chư Phật
Khéo hay ca vịnh và xưng tán.
Khi ấy thân Đồng tử Nguyệt Quang
Được nghe định tịch diệt như vậy
Vứt bỏ tất cả sự lợi dưỡng
Tu hành pháp chư Phật khen ngợi.
Nếu có muốn được trí tự nhiên
Ta vì tất cả người thế gian.
Cần phải học Thắng Tam-muội này
Nếu học như vậy hơn trời, người.*

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Đồng tử Nguyệt Quang:

–Này Đồng tử! Đại Bồ-tát đối với trí Tam-muội nói rõ này, cần phải khéo tu tập, vì người khác hiển bày.

Này Đồng tử! Thế nào là hiển bày? Đó là đối với tất cả pháp, khởi tâm bình đẳng, không có bỉ thử, không có phân biệt, không có không phân biệt, không tạo, không khởi, không sinh, không diệt, tất cả vọng tưởng phân biệt, nhớ nghĩ, khởi tưởng, thấy đều dứt trừ, chỗ tâm phan duyên, chỗ ý suy nghĩ và các giả danh cũng đều đoạn trừ, cũng đoạn trừ tất cả các giác quán ác, đối với ấm giới, nhập, không có tự tánh, đoạn trừ tham, sân, si. Đó gọi là: Niệm tuệ giải thoát, tầm, quý, kiên cố, nghi quỹ tu hành ứng hợp với hành xứ. Đó là chỗ không nhân, chỗ trí tuệ, dứt hẳn đến, đi, tất cả sở học Bồ-tát, là tất cả hành xứ Như Lai, thành tựu tất cả công đức.

Này Đồng tử! Đó gọi là hiển thuyết về Tam-muội này vậy. Nếu ai có thể hiển thuyết về Tam-muội như vậy, liền không xa lìa các định, tâm ấy không mất tất cả Tam-muội, không có mê hoặc, khởi tâm đại Bi, làm lợi ích vô lượng, vô biên chúng sinh.

Ngay lúc đó Đức Thế Tôn nói bài kệ:

*Bình đẳng, không hiểm trở
Tịch lặng mâu khó thấy
Đoạn trừ tất cả tưởng
Nên gọi là Tam-muội.
Không vọng tưởng phân biệt
Lìa kiến không thể giữ
Tâm ấy chẳng thể nắm
Đó gọi là Tam-muội.
An trụ định như thật
Không giữ tất cả pháp
Vì như thật không thủ
Nên nói định Tịch diệt.
Pháp không có mảy may
Cũng không chút khả đắc
Vì không chút khả đắc
Nên gọi là Tam-muội.
Hữu đắc hay vô đắc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó gọi là vọng tưởng
Lìa phân biệt nơi pháp
Nên gọi là Tam-muội.
Nhờ tiếng nên nói nghĩ
Tiếng này chẳng thật có
Giống như tiếng dội lại
Lại giống như hư không.
Chúng sinh vô sở trụ
Chỗ trụ bất khả đắc
Tiếng đắc cùng bất đắc
Tự tánh bất khả đắc.
Hoặc bỏ, hoặc đọa lạc
Bỏ đạo bất khả đắc
Tiếng bỏ cùng không bỏ
Nơi đạo biết như vậy.
Còn có định là thủ
Còn không định cũng vậy
Vô trước hành Bồ-đề
Chứng Thánh đạo cũng thế.
Địa bình đẳng lià hiểm
Định tuệ này vô tướng
Phật tử tu tập nó
Khéo tu định tương ứng.
Văn tự chẳng có thể
Vào nghĩa thú sâu này
Bỏ các việc ngôn ngữ
Lược định vô sở thủ.
Bồ-tát được định này
Như nói trụ tương ứng
Dù lửa thiêu thế giới
Trong ấy không bị cháy.
Vô lượng kiếp hỏa thiêu
Như hư không, không cháy
Nếu biết pháp như không
Người ấy lửa không đốt.
Nếu khi thiêu cõi Phật
Trong định phát nguyện này
Diệt sạch hết lửa ấy
Người và đất không hoại.
Thần túc ấy vô biên
Đạo hư không không ngại
Tùy học định mà trụ
Bồ-tát gặt công đức
Hoặc sinh hoặc biến mất
Không khởi cũng không diệt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu hay biết như vậy
Được định này không khó.
Thế gian có sinh diệt
Chỗ Như Lai đã nói
Nếu hay biết định này
Nên biết thân cận đời.
Nơi thế gian không nhiễm
Thế pháp không thể ngại
Thân nếu không chướng ngại
Qua lại cõi chư Phật.
Thường thấy nơi tịnh độ
Và thấy Đạo sư đời
Nên được nghe chánh pháp
Diễn thuyết tại các cõi.
Cũng không khởi vô tri
Vào lúc nói pháp tánh
Hay thông đạt các pháp
Như tùy theo pháp tánh.
Diễn thuyết trong ức kiếp
Biện tài không đoạn tuyệt
Hay biến làm nhiều thân
Các Bồ-tát khác nữa.
Biến hóa các Bồ-tát
Qua lại các cõi Phật
Trên hoa sen ngàn cánh
Kiết già mà an tọa.
Hiện thị Bồ-đề Phật
Tu-đa-la Tổng trì
Cùng hằng ức kinh khác
Nhờ tu tập Tịch định.
Chỉ trừ bất thoái chuyển
Người chẳng nghĩ bàn khác
Không thể hết biện tài
Hiện thị Bồ-đề Phật.
Bỏ đi các lậu gác
Các thứ báu nghiêm sức
Tung rải các diệu hoa
Hương thơm thật đáng ưa.
Tung rải các hương bột
Cùng đốt các hương thơm
Hoặc tung vô lượng báu
Vì chứng được Bồ-đề.
Bồ-tát bậc cứu tế
Vô lượng đức như vậy
Đoạn trừ các phiền não

*Đạt thân tức thù thắng.
Không khởi sinh phiền não
Thanh tịnh thật chói sáng
Vô vi không thể hoại
Là cảnh giới Bồ-tát.
Tịch tĩnh, càng tịch tĩnh
Lìa não, không phiền não
Vượt qua sự hý luận
Thích pháp không hý luận.
Văn tự không thể vào
Vì các pháp vô tướng
Trí biết chỉ âm thanh
Cho nên gọi là định.
Thắng tịch diệt vô tận
Vô công dụng, không thấy
Tất cả cảnh giới Phật
Thật tế không nhà cửa.
Theo chư Phật tu học
Tự tánh tất cả pháp
Học công đức Phật này
Được công đức cứu cánh.
Chẳng đây cũng chẳng kia
Bản tế không phân biệt
Cho nên tất cả Phật
Đạt công đức bờ kia.
Với vị lai không bỏ
Vì đã biết pháp tánh
Vô công dụng hý luận
Đạt công đức bờ kia.*

Bấy giờ Đồng tử Nguyệt Quang bạch Đức Phật:

–Hy hữu thay! Bạch Thế Tôn! Như Lai, Bạc Ứng Cúng Chánh Biến Tri, mới có thể khéo nói về thể tánh bình đẳng của tất cả các pháp. Đó là nói về thể tánh bình đẳng của tất cả các pháp mà Bồ-tát phải học. Nếu Bồ-tát có thể tu học Tam-muội đã được nói ra ấy, sẽ mau chóng chứng được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bạch Thế Tôn! Con lại muốn nói! Bạch Như Lai! Con lại muốn nói. Bạch Thiện Thệ! Con muốn nói một phần nhỏ.

Đức Phật nói:

–Này Đồng tử! Nếu muốn nói cứ nói.

Bấy giờ Đồng tử Nguyệt Quang, ở trước Đức Phật, chắp tay hướng về Đức Phật, xưng dương thật đức bằng bài kệ khen ngợi:

*Thấy sinh, bị già, bệnh chết, khổ
Tham sân và si thường mê hoặc
Xưa Phật đã phát tâm Bồ-đề
Mong thành Chánh giác mở các trời.
Lành thay, vô lượng kiếp tu hành*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bố thí, điều phục, ngăn các lỗi
Trì giới, Nhãn nhục, siêng Tinh tấn
Khéo tu Thiền định và Trí tuệ.
Vì không hy vọng, bỏ ngôi vua
Vợ con, của cải đều bỏ hết
Đầu, mắt, tay chân và thọ mạng
Tâm ấy ban đầu không mệt mỏi.
Cấm giới trong sáng, sạch không như
Vứt bỏ thân mạng thường hộ trì
Khéo hay cấm chế thân, miệng, ý
Quy mạng Thiện Thệ, điều phục tâm.
An trụ trí tuệ trong sức nhẫn
Dù bị cắt thân, không phẫn nộ
Nhờ lòng từ máu biến thành sữa
Quy mạng Như Lai, rất kỳ đặc.
Thành tựu oai lực, trụ Thập lực
Dùng trí vô lượng rõ các pháp
Phật đem lòng thương đến thế gian
Cứu độ lợi ích các cõi khác.
Đã biết bản thể các pháp không
Thấy các thế gian đều hư vọng
Ngộ đạo khế hội tánh vô ngã
Biết giải thoát ấy, không chỗ thoát.
Xa lìa phiền não và phóng dật
Hàng phục ma lực và ma quân
Biết đạo vô cấu, trí vô ngại
Nói pháp thanh tịnh, vô ngại tịch.
Giả sử tinh tú trên trời rớt
Đất biển thành áp đều hoại diệt
Hư không, vô vi tánh đối khác
Như Lai hoàn toàn không nói dối.
Thấy sự khổ não các chúng sinh
An trụ, đấm trước trong phân biệt
Vì họ hiển bày lìa đấm trước
Gọi là tịch diệt, không thậm thâm.
Chẳng thể nghĩ bàn vô số kiếp
Đại hùng dũng mãnh, học từ lâu
Tu học tất cả, không đấm trước
Nên Phật không có các lỗi lầm.
Phật đã tu học tất cả pháp
Như pháp sở đắc vì người nói
Đó chẳng phải phàm phu, ngu si
Lại chẳng phải tất cả ngoại đạo.
Tâm thường an trụ nơi ngã tưởng
Gọi là các phàm phu lỗi lầm

Nếu hay biết được pháp vô ngã
Không có tất cả các lỗi lầm.
Đại hùng đã nói lời chân thật
Hằng thường an trụ nơi thật pháp
An trụ thật pháp như vậy rồi
Lại hay diễn thuyết lời chân thật.
Quá khứ từng tu hạnh chân thật
Mới hay xứng đáng nơi bản nguyện
Đạt được diệu quả báu chân thật
Nhờ vậy hay nói lời chân thật.
Đã hành hạnh chân thật đầy đủ
Khéo hay biết được chân thật tế
Đã tu hạnh chân thật như vậy
Quy mạng Nhân tôn đại trí tuệ.
Trí Ngài tối thắng không ai bằng
Trí tuệ đầy đủ, rất sáng rạng
Cuối cùng đạt được thắng trí tuệ
Quy mạng bậc Trí tuệ ngôn thuyết.
Hay cùng chúng sinh làm bạn hữu
Từ lâu tu tập tâm Từ bi
Hay khéo an trụ nơi bất động
Bất động giống như núi Tu-di.
Làm thầy trời, người, đầy đức lớn
Giáo thọ Đại chúng, các quần sinh
Thiện Thệ thắng trí tuệ thậm thâm
Trong chúng vô úy, làm chấn động.
Sư tử rống vô úy như vậy
Như vua sư tử oai hùng mãnh
Hàng phục tất cả các ngoại đạo
Giống như sư tử vỗ chôn hoang.
Đại hùng điều phục kẻ không điều
Điều phục lại hay khéo điều ngự
Hay khiến thành tựu làm thiện hữu
An trụ kiên cố mà không hoại.
Thấy các chúng sinh kia khổ não
Nương vào hoàn toàn nơi ngã kiến
Vì họ diễn xưng pháp vô ngã
Không có tham ái và không ái.
Người phàm phu ngu si không học
Nương nơi hiểm nạn, đường không lành
Vì họ hiển thị đạo chân thật
Đó là hướng đến đường Niết-bàn.
Nếu ai đắm trước vào ngã tưởng
Người ấy liền sống rất khổ não
Bởi vì không hiểu pháp vô ngã

Là có thể diệt trừ khổ não.
Trong kiếp số chẳng thể nghĩ bàn
Đại trí từ lâu từng tu học
Tu học xa lìa đắm trước rồi
Cho nên không có các tội lỗi.
Diễn thuyết các pháp cú lìa tội
Thế Tôn xa lìa các lỗi lầm
Khéo nói lời chân thật vi diệu
Miệng thường giải thoát trăm điều sợ.
Vô lượng na-do trăm ngàn, ức
Thiên, Long, Dạ-xoa giữa hư không
Ưu thích pháp Tối thánh vô thượng
Người nghe ai cũng hợp nghĩa chân.
Lời Như Lai hoan hỷ, thiện mỹ
Ôn hòa, hợp thời, vừa lòng người
Tiếng hòa hợp, vi diệu vô lượng
Thương xót giải thoát vô số người.
Âm thanh kỹ nhạc. trăm ngàn loại
Một lúc tấu lên tiếng hòa hợp
Là tiếng vui thích ở cõi trời
Một tiếng Như Lai bao trùm khắp.
Các loại chim Ca-lăng-tần-già
Đồng lúc cùng phát tiếng vi diệu
Hay khiến người khác sinh vui thích
Gặp âm thanh Phật chẳng thể sánh.
Tấu lên âm nhạc của hoan hỷ
Khéo hợp tất cả các cung đàn
Thổi loa, trống, sáo, đàn, không hầu
Gặp âm thanh Phật, đều không hiện.
Tiếng ca múa vua Khẩn-na-la
Đã từng khéo học trăm ngàn nhạc
Nếu ai nghe được đều hoan hỷ
Gặp âm thanh Phật đều không hiện.
Tiếng Câu sí, Anh vũ, Xá-lợi
Khổng tước, Ai loan và Uyên ương
Có tất cả tiếng chim hay ấy
Gặp âm thanh Phật đều không hiện.
Tiếng mỹ diệu, vui thích, khả ái
Những ca vịnh hay ở thế gian
Đồn tất cả lại đồng tấu lên
Tiếng Phật Tối Thắng vượt hơn chúng.
Chư Thiên, Dạ-xoa, vua Tu-la
Tất cả quần sinh trong ba cõi
Thân Phật thượng diệu và tối thắng
Phật phóng hào quang liền che hết.

Sắc thân Như lai như hoa nở
Với tất cả tướng tốt rực sáng
Sinh ra quả phước rất thanh tịnh
Hào quang chiếu sáng khắp mười phương.
Tiếng ốc, tiếng trống và tiêu sáo
Tiếng hay đồng, bạc, sinh và tiêu
Các âm như vậy cùng hòa hợp
Không bằng một phần trăm tiếng Phật.
Càn-thát, Tu-la và Ma-hầu
Các tiếng hay ho của Dạ-xoa
Cùng với tiếng hay khắp ba cõi
Với Phật trăm phần không bằng một.
Tất cả ánh sáng của Phạm thiên
Và các thân sáng trời Hữu danh
Thế Tôn nếu phóng ánh hào quang
Sáng kia không bằng một phần trăm.
Thân, khẩu, ý nghiệp đều thanh tịnh
Vì Bồ thí tịnh, đời không nhiễm
Bảo tự công đức Nhân Trung Vương
Công đức tự nhiên không ai bằng.
Tán thán Thập Lực lời thật xong
Đồng tử vui mừng nói như vậy:
“Vi con cúng dường pháp vương, Phật
Nguyện phước này thành Thích-ca Văn”.
Phật biết tịnh hạnh tối thắng kia
Thiện Thệ bấy giờ liền mỉm cười
Di-lặc thấy Phật cười, thưa hỏi
Cúi mong Nhân Tôn nói duyên cớ.
Bấy giờ đại địa sáu chấn động
Trời, Rồng hoan hỷ giữa hư không
Hân hoan chiêm ngưỡng Lương Túc Tôn
Xin Phật nói cho nhân duyên cười.
Trí tuệ chư Phật đã rõ biết
Chẳng phải Thanh văn đệ tử Phật
Nay an trú ai đạo Tối thắng?
Xin Ngài xót thương, nói cho con.
Ngoại trừ Đức Mâu-ni, từ bi
Tất cả thế gian, ai làm được
Có thể trao cho quả Pháp vương
Xin Phật thọ ký quả Bồ-đề.
Nay con khéo hỏi Thế Đạo Sư
Thích-ca, Ngưu vương, đại oai đức
Đã đến bờ, trí tuệ quang minh
Đoạn trừ tham, sân, si ô uế.
Không thể nghĩ bàn hằng sa ức

Kiếp số Đạo Sư đã tu hành
Để cầu hạnh Bồ-đề thắng diệu
Vì nhân duyên gì hiện mỉm cười?
Hay bỏ thân mình với tay chân
Vợ con, quyến thuộc người thân yêu
Thường hay tu hành Thắng hạnh này
Cho nên con hỏi Đấng Mâu-ni?
Voi, ngựa, xe cộ và trâu, dê
Nô tỳ, ma-ni, trân châu vàng
Không thấy sở hữu các vật báu
Khi hành Bồ-đề mà không bỏ.
Trí ấy tối thắng, đều hiển hiện
Biết các việc làm của chúng sinh
Tín tâm, tánh dục đã khéo biết
Xin nói duyên gì hiện mỉm cười?
Ai từng cúng dường Nhân Trung Tôn?
Nay ai thành tựu lợi lạc lớn?
Ai có thể hành việc Phật hành?
Vì ai mà hiện sự mỉm cười?
Mặt đất bấy giờ sáu chấn động
Ức hoa sen đẹp mọc từ đất
Hoa này chiếu sáng đủ ức cánh
Sắc vàng rực sáng thật khả ái.
Phật tử ngồi trên hoa sen kia
Bồ-tát đại thần thông bậc nhất
Vô lượng Pháp sư đến vân tập
Cho nên con mới hỏi như vậy.
Đánh trống, khoa linh, thổi tù và
Kỹ nhạc ức số như hằng sa
Những loại âm nhạc nhiều như vậy
Trong đó, tiếng Phật tối thắng diệu.
Câu sí, Tần-già, ngỗng và hạc
Các chim cùng lúc đến vân tập
Đồng thời hát lên tiếng thật hay
Không thể sánh bằng âm thanh Phật.
Ai từng bố thí, trì giới cấm
Tu tập trong vô lượng ức kiếp
Ai lại cúng dường Nhân Trung Tôn?
Mâu-ni vì ai hiện mỉm cười?
Ai xưa khởi tâm đại cung kính
Đã từng thưa hỏi Lương Túc Tôn
Nhờ nhân duyên gì được Bồ-đề
Mà nay hiện sự mỉm cười này?
Tất cả Đấng Thập Lực quá khứ
Ở đời hiện tại cùng vị lai

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đạo sư trời, người đều biết rõ
Cho nên con hỏi Bạc Nhân Trung.
Rõ biết thứ lớp tâm chúng sinh
Với thân tức Phật không suy giảm
Lại biết tâm ưa thích chúng sinh
Cho nên con hỏi Mâu-ni sư.
Tu hành hạnh tối thắng vô thượng
Nhờ pháp tương ưng đã khéo học
Đạo Bồ-đề Phật làm sao được?
Cho nên con hỏi Lương Túc Tôn.
Các pháp vi tế khó thấy được
Không tịch khó gọi, khó nghĩ bàn
Tu hành sở hành của Thập Lực
Cho nên con hỏi Thế Đại Sư.
Có thể khéo tu tâm Từ bi
Nơi chỗ chúng sinh chẳng nghĩ bàn
Thường không khởi các chúng sinh tưởng
Cho nên con hỏi Lương Túc Tôn.
Cảnh giới sở hành khó nghĩ bàn
Nơi ngần mé ấy bất khả đắc
Đã vượt qua được cảnh giới tâm
Cho nên con hỏi Lương Túc Tôn.
Bố thí, trì giới rốt ráo rồi
Bậc trí sáng trong rõ ba đời
Xa lìa tất cả các tội ác
Vì nghĩa lý gì hiện mỉm cười?
Xá-lợi, Mục-liên, Cư-luật-đa
Và đệ tử khác các Như Lai
Chẳng phải là việc làm của họ
Chỉ cảnh giới Phật tối vô thượng.
Nơi tất cả pháp đến bỉ ngạn
Sở học các cõi đã cứu cánh
Đạo Sư phát sinh lòng thương lớn
Tiếng tuyên xưng vi diệu bậc nhất.
Vô lượng a-tăng kiếp quá khứ
Cũng từng hỏi nghĩa lý như vậy
Được làm người thân Đấng Cứu Thế
Nay đã chứng quả nói cho con.
Dạ-xoa, La-sát, Rồng, Bàn-trà
Chiêm ngưỡng Lương Túc Tôn tối thắng
Tất cả cung kính đứng chấp tay
Đều hỏi Thế Tôn vì sao cười.
Nhiều chúng Bồ-tát đều vân tập
Thần thông đầy đủ, nhiều ức cõi
Tâm Như Lai sinh Tối trưởng tử

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả cung kính đều chấp tay.
Đạo Sư Thế Tôn chẳng duyên cớ
Trượng phu tối thắng hiện mỉm cười
Ngôn ngữ vi diệu, âm thanh trống
Vì nhân duyên gì hiện mỉm cười?
Bồ-tát Hương Tượng phương Đông đến
Từ thế giới của Phật A-súc
Vô số chúng Bồ-tát vây quanh
Vì hỏi Thích-ca nên đến đây
Lại nữa, Diệu thế giới An lạc
Bồ-tát Quán Âm, Đại Thế Chí
Vô số chúng Bồ-tát vây quanh
Đến hỏi Lương Túc Thích Sư Tử.
Vô lượng ức chỗ Phật quá khứ
Cúng dường vô biên các Như Lai
Giống như số cát trong biển cả
Vì hành thắng Bồ-đề vô thượng.
Chỗ tất cả chư Phật khen ngợi
Công đức Bồ-tát đã cứu cánh
Mười phương thế giới đều nghe biết
Văn-thù-sư-lợi đứng chấp tay.
Du hành qua vô số cõi Phật
Đệ tử lớn như vậy khó thấy
Công đức Phật tử đã khéo học
Tất cả chấp tay đứng cung kính.
Căn, khí tối thắng không ai bằng
Bạc điều phục nhu nhuyễn như vậy
Thọ trì tất cả tạng Phật pháp
Xin Phật tuyên thuyết lời hòa diệu.
Thế Tôn Đạo Sư đâu vô cớ
Trượng phu tối thắng hiện mỉm cười
Tiếng trống vi diệu xin diễn thuyết
Vì nhân duyên gì hiện mỉm cười?
Câu sí, chim yến, ngỗng, khổng tước
Tiếng rống Ngưu vương như sấm sét
Xin phát nhạc trời âm tuyệt diệu
Cúi mong diễn thuyết tiếng thêm vui.
Khéo tập Từ bi lìa các lỗi
Trí tuệ hiện tiền đoạn ngu si
Hiểu nghĩa chân thật lìa văn tự
Trong trăm ngàn kiếp đã tu trì.
Quyết định không tịch biết các hữu
Hiển bày các cú nghĩa khổ diệt
Phá hoại tất cả trí ngoại đạo
Không vô chúng sinh và thọ mạng.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chư Phật tu hành trăm ngàn hạnh
Trăm ngàn thứ phước để trang nghiêm
Trăm ngàn chư Thiên đều khen ngợi
Trăm ngàn Phạm thiên cũng như vậy.
Đạ-xoa, La-sát đều tịnh tâm
Ma-hầu, Kim sí, Rồng hoan hỷ
Miệng thường tuyên thuyết không chướng ngại
Chỗ khởi của nghiệp quả tịnh diệu.
Tất cả chư Phật đã diệt độ
Cùng với hiện tại, đời vị lai
Rõ biết tất cả không chướng ngại
Từ chỗ sinh ra các công đức.
Đại hải, đại địa và các núi
Tất cả thấy đều sáu chấn động
Chư Thiên, Tu-la, Rồng, La-hầu
Rải các hoa hương rất thắng diệu.
Đoạn trừ tham, sân và hôn, mạn
Liếm thức tâm ý đều thanh tịnh
Âm thanh tịch tĩnh, gọi vô tướng
Đại Thánh, sư tử rống như vậy.
Đầy đủ biện tài, danh xưng lớn
Nơi mắt nơi pháp khéo bình đẳng
Thế gian ai bằng, ai qua nổi
Cúi mong Đại Bi nói nghĩa cười?
Câu sí, Tần-già và Khổng tước
Mạng mạng các chim, âm thanh diệu
Cùng lúc hát lên thật khả ái
Chẳng thể bằng một âm của Phật.
Trống lớn, chiêng vàng, các trống nhỏ
Tù và, tiêu, sáo, đàn không hầu
Ngàn thứ âm nhạc đồng tấu lên
Một âm của Phật cũng hơn xa.
Ngàn thứ âm nhạc cõi trời hay
Và tiếng ca hay các Thiên nữ
Hợp lại cùng hát, người yêu thích
Một lời của Phật cũng hơn xa.
Đạo Sư của đời dùng một âm
Tùy sức tín tâm hiểu khác nhau
Tất cả đều bảo Phật vì mình
Mong đại Sa-môn nói duyên cười?
Diệu âm thanh chư Thiên và Rồng
Ca-lâu, Càn-thát, Tỳ-xá-xà
Chúng nó không thể diệt phiền não
Chỉ âm thanh Phật hay đoạn trừ.
Tuy lại khởi ái tâm, không nhiễm

Hành Từ liền được lìa lối sân
Hay sinh trí tuệ, lìa ngu si
Người được như vậy, lìa các cấu.
Tiếng Phật không thoát ra ngoài chúng
Hay đoạn trăm thứ các nghi ngờ
Với âm thanh ấy không cao, thấp
Diệu âm Mâu-ni tịch bình đẳng.
Giả sử cõi ba ngàn tan nát
Một niệm biển cả đều khô cạn
Trời, trăng có thể rơi xuống đất
Thế Hùng hoàn toàn không nói dối.
Sáu mươi loại ngữ ngôn thanh tịnh
Tiếng rống rất hay, không sợ hãi
Tiếng Phạm Như Lai xin nói cho
Tịch Tĩnh nhân gì hiện mỉm cười?
Tất cả quần sinh trong ba cõi
Có thể rõ biết việc làm ấy
Quá khứ, hiện tại và vị lai
Xin Nhân Tôn nói vì sao cười?
Tất cả Như Lai, Bạc Đại Bi
Ở trong các lực được cứu cánh
Nhan sắc Như Lai như trăng rằm
Đâu phải vô cớ hiện mỉm cười?

Ngay khi ấy Đức Thế Tôn nói bài kệ tụng để trả lời Đại Bồ-tát Di-lặc:

Đúng như Đồng tử Nguyệt Quang ấy
Tán thán Như Lai không ai bằng
Tán thán Như Lai như vậy rồi
Sau lại vì đời được khen ngợi.
Ngày xưa ở thành Vương xá này
Đã từng xem thấy nhiều ức Phật
Nơi chỗ Phật ấy thường thưa hỏi
Định tịch diệt, thắng diệu như vậy.
Khi tu hành đạo hạnh Bồ-đề
Trong tất cả đời làm con ta
Thường hay đầy đủ vô ngại biện
Thường hằng an trụ nơi phạm hạnh.
Người ấy lúc đời cuối, hãi hùng
Chỉ có Di-lặc mới chứng biết
Trong tất cả thời trụ phạm hạnh
Hay phân biệt rộng Tam-muội này.
Muốn cầu Tam-muội thù thắng này
Khen đạo đang hành, sẽ đạt được
Vô lượng ức Phật đều nhiếp thọ
Cúng dường Đại Đạo Sư tối thắng.
Ta ở trong trí nên ký thuyết

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nơi hạnh thù Thắng Nguyệt Quang này
Ở thời cuối cùng, không chướng ngại
Nơi phạm hạnh ấy và thọ mạng.
Biết được ngàn ức các Như Lai
Như xem quả xoài trong bàn tay
Lại trải qua hàng sa số ấy
Ở đời vị lai tu cúng dường.
Chư Thiên và Rồng có tám ức
Chúng Dạ-xoa có bảy ngàn ức
Vị lai cúng dường Lương Túc Tôn
Bọn họ đều có thể hộ giúp.
Được nghe thọ ký như vậy rồi
Hoan hỷ, yêu thích đều sung mãn
Nguyệt Quang bay cao bảy Đa-la
Đứng trên hư không, lời hy hữu:
Ô hay, Phật nói không gì hơn
An trụ trí giải thoát thân thông
Nhờ an trụ thắng trí quyết định
Tất cả dị luận không thể phá.
Xa lìa hai bên, chúng giải thoát
Quán sát sự việc, không đả trước
Ở trong ba cõi, trí vô ngại,
Hoàn toàn không có các hý luận.
Tất cả hý luận mà không nhiễm
Giác quán các kiến đều đoạn trừ
Khéo tu nơi đạo, không nương tựa
Không bị người phá, không chống người.
Lại nơi ba cõi không nương tựa
Đoạn trừ các kết, hành thanh tịnh
Dây ái trói buộc đều xa lìa
Các hữu tương tục đều diệt sạch.
Hiểu rõ tự thể tánh phi hữu
Thuyết pháp ly ngôn đều biết rõ
Kẻ vô trí nơi điên đảo ấy
Như sư tử rống bắt dã can.
Nay Phật vì hiện Diệu pháp tạng
Con nay đạt được Diệu bảo tu
Đoạn trừ tất cả các đường ác
Nay con được định Phật không nghi.
Sắc vàng trăm phước, tay trang nghiêm
Xin đem tay báu xoa đầu con
Đối với trời, người trước đại chúng
Cúi mong Nhân Tôn quán đảnh con.
Con nhớ quá khứ lúc tu hành
Nơi cờ sư tử trong Phật pháp

Nơi có Tỳ-kheo rất thông tuệ
Tên gọi Hiền Thí làm Pháp sư.
Con làm vương tử, tên Hiệt Tuệ
Thân gặp bệnh khổ rất nguy khốn
Lúc đức Hiền Thí làm Pháp sư
Nhu nhuyến, ngay thẳng, đầy đức tốt.
Năm trăm lương y, không giảm thiểu
Thầy đều đi đến trị cho con
Quyến thuộc, thân thích đều sầu lo.
Bấy giờ Đại Sư nghe con bệnh
Liên đến chỗ con mà thăm hỏi
Hiền Thí liền sinh tâm xót thương
Vì con mà thuyết Tam-muội này.
Con được nghe Tam-muội này rồi
Không cần của cải, tâm ưa thích
Nhờ rõ biết thể tánh các pháp
Lúc ấy bệnh khổ liền tiêu trừ.
Tỳ-kheo thực hành hạnh Bồ-đề
Được thành Phật đạo hiệu Nhiên Đăng
Khi xưa ta, vương tử Hiệt Tuệ
Nhờ Tam-muội này trừ khổ não.
Do nhân duyên ấy nên đồng tử
Ta nhớ việc này nên dặn người
Nhấn sự mắng nhiếc và hủy nhục
Thọ trì, đọc tụng định như vậy.
Tỳ-kheo mặt thế có vô lượng
Phóng dật, phá giới nhiều keo kiệt
Đắm trước y bát, ưa làm ác
Khởi tâm bài báng Tam-muội này.
Tật đố, khinh tháo, thả các căn
Sống nhà thế tục vì tham lợi
Thường nương quán Sở tức kiếm sống
Nên họ hủy báng Tam-muội này.
Buông tay, duỗi chân, mặc tình láo
Đi chạy nói cười tự ngắm bóng
Bàn bè múa tay, tùy theo đường đi
Nếu vào tụ lạc hiện tướng lạ.
Như vậy chẳng hợp nghi thức người
Ngày đêm đam mê nơi đồng nữ
Nơi sắc, thanh ấy, thường đắm trước
Dạo chơi thôn ấp hiện tướng này.
Tâm thường ưa thích sự ăn ngon
Cười đùa, ca múa và âm nhạc
Mua bán đổi chác thường cầu lợi
Ưa thích uống rượu và cỡi ngựa.

Ham thêm cát chứa nhiều ẩm thực
Chết rồi đọa lạc ba đường ác
Chuyên lo khai khẩn và cày ruộng
Bảo trì tự kỷ nơi trú xứ.
Nghe người khác dạy, truyền thơ tín
Vứt bỏ giới cấm và oai nghi
Thân cận bạch y, trái lời Phật
Hủy phá cấm giới, trụ ác đạo.
Làm Phật thường không khen ngợi nghiệp
Đó là lường cân, hay lừa dối
Tạo tác các nghiệp ác như vậy
Vì ác hạnh này, đọa ác đạo.
Có nhiều của cải vàng với ngọc
Vứt bỏ người thân mà xuất gia
Không thể an trụ tu tịnh giới
Trở lại mua bán, tạo nghiệp xấu.
Trâu, ngựa, đực mái cùng trứng sữa
Chỉ y tiền, lúa là hơn hết
Vì sao xuất gia, cạo râu tóc
Mà không giữ giới và nghi thức?
Thời quá khứ ta hành Bồ-đề
Ở trong ngàn kiếp tu khổ hạnh
Để cầu định tịch diệt như vậy
Người ngu nghe vậy liền chê cười.
Hành phi phạm hạnh thích nói dối
Thường tham lợi dưỡng rơi ác đạo
Mặc áo phạm hạnh để dối đời
Hủy báng giới, định, nói phi pháp.
Đây, kia thay nhau cùng phá hoại
Không thể đúng pháp cầu lợi dưỡng
Chỉ muốn tìm lỗi lầm của nhau
Chết rồi đọa lạc ba đường ác.
Trong trăm ngàn người không được một
Là người có thể trụ nhẫn nhục
Bè đảng, đấu tranh, vô lượng người
Vứt bỏ nhẫn nhục, thường giận nhau.
Đều tự xưng tán là Bồ-tát
Muốn tiếng tăm mình lan các nước
Nếu được hư danh tự vui mừng
Còn không khéo làm, hướng chi đạo!
Ta từng không nghe cũng không thấy
Người dục lạc không có tịnh hạnh
Bãi báng pháp này, không hâm mộ
Sao thể đạt được đạo Bồ-đề?
Không mưu sinh, nên xuất gia

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không cầu tất cả Bồ-đề phật
Người ngu an trụ trong ngã kiến
Nghe nói vô ngã liền kinh sợ.
Đây, kia cùng nhau hằng tranh luận
Ngã mạn, tự cao, xâm lấn nhau
Tự cho mình đúng, người khác sai
Thường làm bất thiện, vọng hoan hỷ.
Thành tựu các công đức tịnh giới
An trụ tâm Từ, hành nhẫn nhục
Điều phục, nhu nhuyễn và thuần thiện
Những thiện nhân ấy đều bị khinh.
Nếu ai đương lai khởi tâm ác
Hết sức chống lại điều bất thiện
Ưu thích đấu tranh, làm phi pháp
Bọn họ lúc đó được cúng dường.
Ta nay cùng khéo khuyên bảo ông
Với ta ông nên sinh tịnh tín
Chỗ Như Lai ấy đã thuyết giáo
Bọn người ác ấy chớ thân cận.
Kẻ lắm tham ái và sân nhiều
Người nhiều ngu si và hôn mạn
Không hổ, không thẹn, không điều phục
Với họ, ông mau khởi sức nhẫn.
Nay ta đã nói vô lượng đức
Tỳ-kheo nơi đó không an trụ
Đâu phải miệng nói, được Bồ-đề
Cần phải kiên cố làm mới được.*

